

drag ikke maatte strække til, yder det Manglende, vil den jo iøvrigt ogsaa erlægge Bidrag for dem, der ikke forstikke, uden at man behøver at skride til en særleg Ligning for disses Bedkommende. Det er under Forudsætning af en saadan Ordning, at jeg kan slutte mig til §§ 1—4, idet jeg med det ærede Medlem for 10de Kreds (Jessen) anser det for at være meget uheldigt, om Justitsministeren skulde kunne udskrive Bidrag, mod Kommunens Protest. Derimod anser jeg det for fuldkommen retfærdigt, at Justitsministeren, naar der udefra ydes Bidrag til en Kommunes Brandvæsen, paaser, at Bidraget ogsaa virkelig anvendes til Forbedring af Slukningsredskaberne. Jeg skal saaledes indtrængende anbefale Thinget at slutte sig til Forslaget under Nr. 9.

Ordf. Jeg tager vist neppe feil, naar jeg antager, at den høitærede Minister ikke vilde have noget imod Ændringsforslaget under Nr. 9, dersom Kommunerne kunde give en Garanti for, at Brandforsikringspræmierne ikke forøgedes ved Forslagets Antagelse; men det er netop Pointen i mit Forslag, at disse Udgifter ikke ville forøges, men snarere vilde nedfattes, naar Brandvæsenets Ordning bliver mere kraftig og intensiv omkring i Kommunerne. Jeg holder mig overbevist om, at Brandforsikringspræmierne paa ingen Maade vilde blive forøgede; jeg er tværtimod vis paa, at der her i Landet findes Brandforsikringselskaber, som ikke ville tænke paa at forhøje Præmierne, selv om dette Forslag faar Lovskraft, uden at der i alt Fald først er indsamlet Erfaringer om Nyttens af en saadan Bestemmelse. Naar den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at Bidragene kunde blive større end Kjøbstadernes nuværende Udgifter til Brandvæsenet, saa er dette naturligvis sagt under den Forudsætning, at Kjøbstaderne ikke i Fremtiden vilde og maa være betænkte paa at forøge disse Udgifter, selv uden et saadant Tilskud; men min Anskuelse som ogsaa den ærede foregaaende Taleis Anskuelse er netop den, at disse Udgifter burde betydelig forøges for at skaffe et kraftigt Brandvæsen tilvoie. Det har paa ingen Maade været min Mening under Forvaret for mit Forslag at ville udtale nogen Dabel imod Byraadene, thi disse ere naturligvis forpligtede til at iagttage saa stor Økonomi som muligt af Hensyn til Skatteyderne, hvis Naar i Kjøbstaderne ikke ere saa overordenlig gunstige. Naar den høitærede Minister har sammenlignet de Indvaanere i Kommunen, der assurere, med dem, der ikke assurere, saa forekommer det mig, at deres Stilling er aldeles forskjellig ligeoverfor Brandassurandvæsenet, men derimod vil jeg tillade mig at fremhæve, at de Alle som Indvaanere af Kommunen maa yde Kommuneafgift. Endelig skal jeg her bemærke, at jeg paa ingen Maade vilde finde det urigtigt, om Brandforsikringselskaberne, naar de ydede Bidrag til Kommunen, ogsaa fik nogen Indflydelse paa de

Foranstaltninger med Hensyn til Brandvæsenet, som blive truffene; dertil have de endogsaa forekommer det mig, en vis Berettigelse. — Med Hensyn til de Ændringsforslag, som den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Jessen) har stillet til mit Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar den ærede Landsthingsmand fordrer „Kammerkassens“ ombytting med „Kommunens Kasse“, saa er denne Fordring neppe bespøjet. I Loven af 11te Februar 1863 om den kommunale Beskatning nævnes fra Først til Sidst „Kammerkassen“, og det er ogsaa det almindelige Udtryk omkring i Kommunerne — med meget enkelte Undtagelser som f. Ex. i Horsens —, der er altsaa ikke Anledning til at fravige en Betegnelse, der ofte forekommer i Lovgivningen lige til den sidste Tid, uagtet jeg erkender, at den ikke forekommer i Kommunalloven af 1868. De to efterfølgende Ændringsforslag af det ærede Medlem skal jeg ikke udtale mig imod.

Jessen: Ved Siden af saa mange andre Egenheder har den høitærede Justitsminister ogsaa den at være en udmærket Dialektiker, og den første Betingelse for en god Dialektik er jo den at lade de Argumenter ligge, som man egentlig ikke har Lust til eller ikke ret fornaar at gjendrive. Den Betragtning, som jeg støttede den sidste Del af mit Foredrag paa, var den, at den nuværende Affattelse af § 1 vilde være i fuldkommen Modstrid med Kjøbstadkommunallovens § 35, forsaavidt den bemyndigede Regjeringen til uden Kommunens Samtykke at paalægge den Udgifter, som ikke vare hjemlede ved speciel Lov. Jeg gjorde endvidere gjældende, at ved Loven af 1871 blev denne Fortolkning af Kommunalloven slaaet fast, idet det blev bestemt, at Paalæggelsen af saadanne Udgifter, som endogsaa i en meget høiere Grad end Brandvæsenet vedrørte Staten, ikke kunde ske uden Kommunens Samtykke. Dette gik imidlertid den høitærede Minister slet ikke ind paa, idet han kun bemærkede, at han ikke skulde forbyde sig i Betragtninger med Hensyn til, hvad jeg havde ytret om Loven af 4de Februar 1871. Men det var som sagt netop et af mine Hovedargumenter for, at det Forslag, som her er fremat, ikke er saaledes, som det efter min Mening burde være. Jeg har endnu den Tilid og Tro til det ærede Udvalg — skøndt vi i Øvrigt ere saa meget uenige —, at naar det vilde se paa denne Bestemmelse i Loven af 4de Februar 1871, og især hvis det havde set derpaa, vilde det være tilbøieligt til at gaa ind paa en Affattelse af § 1, som anderledes vilde betrygge Kommunerne overfor Forlangendet om større Udgifter, end Kommunen selv fandt passende; thi dertil kan jeg være ganske enig med den høitærede Minister, at Kommunerne i Reglen ere meget villige til at bære alle Udgifterne og til at gaa frem med Liden i alle Henseender; men med Hensyn til